

Sygn. akt II CSK 627/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. Ł. i A. Ł.

przeciwko J. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej

do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 361 § 1 k.c. oraz art. 981 k.p.c. i art. 980 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Sąd Najwyższy wyjaśnił nadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna pozwanego była oczywiście uzasadniona.

Na etapie badania przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, niemniej jednak rozważa, czy pozostają one w związku z przytoczonymi przez powoda przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zarzuty pozwanego odnoszą się do sposobu wykładni i zastosowania art. 981 i art. 980 k.p.c., gdy tymczasem z ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wynika, że przepisy te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia. W sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez pozwanego zostały wyznaczone dwie licytacje, które okazały się bezskuteczne, po czym wpłynął uzasadniony wniosek o przejęcie nieruchomości na własność. Postanowienie o przybiciu, a następnie przysądzeniu własności zostało wydane w związku z uwzględnieniem tego wniosku.

Art. 980 reguluje zachowanie się komornika na licytacji, na którą zgłosili się licytanci i czynnie w niej uczestniczyli, a art. 981 k.p.c. określa moment, w którym dłużnik, przez spełnienie świadczenia, może uniknąć wydania postanowienia o przybiciu na rzecz licytanta, który za nieruchomość na przetargu zaoferował najwyższą cenę. Skoro na licytację wyznaczone przez pozwanego w sprawie egzekucyjnej, w związku z której przebiegiem zgłoszone zostało roszczenie odszkodowawcze nie zgłosili się licytanci, to oba powołane wyżej przepisy w tej sprawie nie miały zastosowania. Zarówno pozwany, jako organ egzekucyjny mający czuwać nad przestrzeganiem przepisów o postępowaniu egzekucyjnym, jak i dłużnik, po bezskutecznym wyznaczeniu drugiej licytacji, musieli liczyć się z tym, że uprawnione osoby wykonają gwarantowane im uprawnienia do przejęcia nieruchomości na własność (art. 984 k.p.c.). Skoro doszło do złożenia spełniającego ustawowe wymagania wniosku o przejęcie nieruchomości na własność, to sąd będący na tym etapie dysponentem postępowania, miał podstawy do wydania postanowienia o przybiciu (art. 987 k.p.c.). Osoba, która uzyska przybicie i spełni warunki licytacyjne, ma prawo do przysądzenia na jej rzecz własności nieruchomości, a dłużnik w żaden sposób nie może się przeciwstawić wykonaniu tego uprawnienia.

Po stwierdzeniu, że na drugą licytację nie zgłosił się żaden licytant, pozwany powinien mieć na uwadze, iż dysponentem postępowania jest na tym etapie sąd, gdyż w sprawie może mieć zastosowanie art. 984 k.p.c., a o zastosowaniu art. 980 i 981 k.p.c. oczywiście nie mogło już być mowy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.